

hende ud i en Præstegaard paa Landet for paa den Maade at skille dem ad.

Da Grete havde taget Overtøjet af og kom gaaende gennem Dagligstuen, kiggede Moderen efter hende over sine Brillen.

»Naa, er du der? Er Kjeld ikke med?«

»Nej, han skulde hjem og læse.«

»Hm — naa! Ja, det er jo imorgen, han skal op.«

»Ja.«

»Tror du nu, han klarer den denne Gang?«

»Det gør han vel nok,« svarede Grete, idet hun gik ind i Spisestuen for at dække Bordet. Og i Tankerne fortsatte hun derinde: »For ellers følger jeg ham ud i den vide Verden. Det gør jeg!«

En halv Time efter ringede han hende op i Telefonen.

»Er det dig?« sagde hun.

»Ja, jeg vil bare sige dig, at jeg nu er kommen hjem. Hvordan har du det?«

»Jo — og du?«

»Jo. Har du oplevet noget?«

»Nej. Har du?«

»Næ.«

»Men nu skal du vel til at læse, Kjeld.«

»Ja, dersom jeg da ikke foretrækker at dumpe ud af Vinduet og brække Halsen paa naturlig Maade.«